

Toen Louis Boeren dit lied schreef was hij volgens ons niet geïnspireerd of geconcentreerd genoeg om na de eerste strofe op zijn élan door te gaan. De twee volgende strofen zijn wat rommelig, een beetje in mekaar geflanst en dat zijn we van hem niet gewend. Wat hij weet te vertellen is weinig flatterend voor de vrouwen en we nemen aan dat het niet autobiografisch is maar een “kluchtlied” dat hij gebruikte om zijn befaamde gekke bekken te kunnen trekken.

De melodie komt van het franse “Si tu veux”, oorspronkelijk gezongen door Jeanne Boitel in de gelijknamige [film van 1932](#).

Maar nu ... helaas

[A] Louis Boeren [C] Raoul Moretti

Toen ik nog was een kindje
door moeder teer bemind,
dan lag ik in mijn wiegje,
lachend en wel gezind.
Toen nam er menig dienstmeid
mij in haar armen op
en gaf mij menig zoentje
en streefde op mijn kop.

“

*Maar de vrouw, de vrouw
dat was voor mij een strop
Moest ik nog heden trouwen,
ik hing mij liever op.
Maar de vrouw, de vrouw
was spoedig in het spel.
Ik had mij laten paaien,
de rest begrijp je wel.
Nu hoor ik steeds maar klagen in den nood.
Den gansen dag zwoeg ik mij bijna dood.
Maar de vrouw, de vrouw
dat is het grootste kruis.
Ik zeg U beste vrienden:*

“ haal die toch nooit in huis!

Ik was al achttien jaren
en kende geen gevaar.
Ik wou aan al de meisjes
mijn liefde schenken, maar
ik ging maar altijd zoeken
of er een meisje was.
Maar dansen, drinken, zwieren,
zolang er geld bij was.

Ik had een tijd te leven
geheel naar mijnen zin,
met vreugden overdreven,
wist van geen liefdemin.
Ik gaf mijn lieve moeder
mijn preeke af in schijn
maar steeds de grootste helleft
was altijd toch voor mij.

[Partituur * Maar nu ... helaas *](#)

1. instrumentaal